

„Tu judeci oamenii cu răutate - e singurul mijloc de a nu-i înțelege niciodată.”

- Al. Vlahuță

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul IX

Numărul 451

19 - 25 februarie 2020

„Corvetele”... de (pe) uscat!

Cezar Adonis
Mihalache

Am mai avut noi contracte din astea răvășitor de „avantajoase”! Achiziții ce ar fi urmat să dea avânt economiei... Dar i-au dat numai brânci... În jos... Am mai achiziționat tehnică militară cu promisiunea că o să producem și noi... Dar întâi să ne cheltuim

bugetele pe ceea ce au alții de vânzare. Că, între timp, ne uităm ca nerozii cum ni se distruge industria, fără să ne întrebăm unde o să producem noi când va veni momentul (!) să nu mai fim doar o piață „de desfacere”, ci să vindem chiar noi mașinăriile noastre pe piețele altora, asta nu se va trece în nici un „mega” contract despre felul în care ne-am lăsat duși de nas.

Am trăit vremuri mai bune și nu am știut să profităm... Când eram invitați să începem aici producția unor aparate, singura condiție fiind ca primele produse să fie achiziționate de noi... Nu ne-au plăcut contractele, am strâmbat din sprânceana fuduliei, ba, aveam timp și de nazuri, deși industria se stinge din lipsă de comenzi... Că, deh”, noi voiam taman sâmburii de la strugurii ăia acrii, nu?!...

Cu un asemenea trecut în „producția de tehnică militară, normal că acum ne-am extaziat la auzul unui asemenea „mega contract”! Suntem fericiți că se relansează industria militară chiar dacă „boii” sunt cu mult în spatele atelajului... Și chiar dacă știm că nu este vorba despre producție... Pentru că nu industria se relansează,

ci piața de desfacere! Piața noastră, desigur...

Și ne lăudăm că am pus mâna pe ditamai contractul, deși nu ni se mai oferă posibilitatea de a începe prin a fabrica! A priori este cumpărarea, pentru dotarea Armatei Române, iar apoi poate să „ieșim” pe piețe... Așa ca o „uzină” ce nu achiziționează mijloace de producție, ci producția... Și am mai trăit-o și pe asta,

e drept pe alte zone ale industriei, dar linia de „finish” a fost aceeași: „de finish”!

De fapt, uriașul contract de înzestrare militară, prezentat cu mândrie de către guvernanți, este doar unul de cumpărare. Și nu este excepțional decât, poate, prin calitatea fabricantului care ne vinde camioanele și platformele militare. Măcar aici să fie o bilă albă, că ar fi fost chiar tragic să le luăm și pe astea tot din Turcia, fie și la preț „turcoaz-kaki”!

Pentru noi, fascinant în tot acest contract este doar... viitorul. Dar și ăla e cât se poate de incert, cel puțin ca moment în care am începe și noi să beneficiem de pe urma cheltuirii banilor pentru înzestrarea militară, prin pornirea unei producții românești. Pentru că totul este lăsat la „ghiocul” globului de cristal de peste nici nu se știe câți ani... Un contract în care vânzătorul și-a pus clar condiția, achiziționarea unui număr de 300 de unități, noi urmând să intrăm în joc, ca „producători”, fix de la numărul 301. Fără a se stabili o eșalonare pe ani, cu demararea producției de la o anumită dată. Și fără nici o referire la obligația vânzătorului de a realiza și transferul de tehnologie de producție către noi.

Totul se raportează la ceea ce trebuie să cumpărăm noi și, anemic, la numărul „de achiziție” de după care am începe să „producem”. Or, acest al 301 lea camion ar putea fi și peste trei ani, și peste cinci sau poate chiar niciodată...

Și chiar dacă ar fi o șansă să ajungem noi în contract au fost „scăpate” destule porțițe pentru interesele partenerilor „strategici”. Că și la asta ne pricepem!... Așa că, în mod concret, nu se pune nicicum problema unei investiții într-o unitate de producție autohtonă, ci se specifică doar „identificarea”, la momentul respectiv (de peste ani), a unei unități de producție... Faptul că, între timp, o să dispară și halele în care se strângea câte un șurub, și pe asta am mai trăit-o!, și nu la dimensiune unui „container”, va fi, desigur, tot vina noastră. Și cum contractul este contract, va trebui onorat prin cumpărarea pe mai departe.

E drept, există și șansa că peste ani să găsească în vreun colț de țară o fabrică... Dar, din moment ce nu s-a prevăzut de acum obligația vânzătorului de a asigura un transfer de tehnologie, sigur ni se va spune că nu ne ridicăm la nivelul condițiilor producției de tip militar... Și nu vom fi lăsați, nu să „fabricăm”, ci nici măcar să ansamblăm... Și cum nu va exista o referință la producție autohtonă după 1990, în timp ce România se află pe un loc trei cate nici acele clauze care să oblige părțile să întoarcă în economia țării 80 la sută din valoarea contractului fără TVA (valoarea contractului... de la cel de al 301 - lea camion încolo).

Dar noi suntem fericiți și ne hlizim că am pus mâna pe ditamai contractul!... Că am împușcat doi iepuri (mai degrabă, i-am „executat”), înzestrând și armata, dar creionând și o „viziune” de producție! Doar locul „de producere” a acelei viziuni...

De asemenea, la România a pierdut startul cu țările vecine. Ungaria are deja 2500 kilometri de autostradă și deja înțeapă granița României la Borș și Nădlac cu autostrăzi în timp ce România a rămas la nivelul drumurilor naționale pe frontieră. Serbia a devenit o rețea de autostrăzi perfor-

Tot mai departe... Acum și de Est...

Ionuț
Țene

În ultimii ani a crescut declajul economic dintre România și țările Europei centrale și de est. Nu este de ajuns că România nu mai poate recupera diferența economică cu țările occidentale, dar pierde și în fața țărilor vecine. Polonia stătea, în 2015, cel mai bine, cu o creștere de peste șapte ori. În 2015, PIB-ul Poloniei a ajuns lider absolut, desprinzându-se de pluton fără drept de producție autohtonă, ci se să însemne, în 2015, 89 la sută din PIB-ul cumulat în același an al Cehiei, Ungariei, României și Bulgariei, față de 49 la sută în 1990. Polonia a devenit locomotiva și halele în care se mai strângea câte un șurub, și pe asta am mai trăit-o!, și continuăm un PIB la același nivel cu al nostru.

În 2015, PIB-ul României reprezenta 37,3 la sută din cel al Poloniei, comparativ cu 59,1 procente în 1990. Decalajul dintre cele două PIB-uri s-a accentuat. În plus, PIB-ul României a fost depășit de cel al Cehiei. România, a doua țară a regiunii din punctul de vedere al teritoriului și al populației, a căzut de pe locul al doilea pe locul al treilea. În termeni reali, PIB-ul României se distanțează de cel al Poloniei, raportat la anul de referință 1990. Polonia a câștigat cursa declanșată după 1990, în timp ce România se află pe un loc trei mare distanță față de câștigător. După Brexit, Franța a recunoscut Polonia ca pol de dezvoltare economică din Europa, în timp ce România se zabate în subdezvoltare și crize politice inutile sau induse de afară.

De asemenea, la România a pierdut startul cu țările vecine. Ungaria are deja 2500 kilometri de autostradă și deja înțeapă granița României la Borș și Nădlac cu autostrăzi în timp ce România a rămas la nivelul drumurilor naționale pe frontieră. Serbia a devenit o rețea de autostrăzi perfor-

mante cu ajutorul Chinei, iar România nu e lăsată să facă o singură autostradă care să lege Transilvania de Muntenia, pentru că deranjează gândacii sau mințile înfierbântate ale funcționării corupte de la Bruxelles? Dacă mergi cu mașina în vacanță în Grecia vei putea observa, de la an la an, cum Bulgaria are noi autostrăzi moderne care străbat munții cu tunele impresionante. România e lăsată se pare intenționat în urmă la capitolul infrastructură rutieră și de cale ferată. La 1921 se mergea mai repede cu trenul de la Cluj-Napoca la București decât astăzi. România a fost devalizată de resurse naturale și economia a încăput pe mâini străine. Nu sunt bani de alocații pentru copii, dar se șterg datoriile de miliarde de euro la bănci internaționale, care au amanetat economia noastră.

An de an crește decalajul dintre România și țările Europei centrale și de est. Bulgaria a devenit un Eldorado economic respectat la Bruxelles cu un pas în Schengen și fără MCV.

Cine este de vină? În primul rând, clasa politică, în parte subordonată serviciilor secrete (care fac jocurile multinaționalelor și marilor puteri cu interese egoiste) și corupția internă. România pare intenționat lăsată în subdezvoltare pentru viitoare planuri geostrategice, care să ducă la o posibilă dezmembrare teritorială motivată de incapacitatea românilor de a-și gestiona treburile interne?

Azi, în loc să facem autostrăzi, spitale, școli, trenuri de mare viteză, ne afundăm într-o criză politică anticipată, doar pentru interesele unor găști lacome de putere din cadrul unor partide manevrate de alții în subsidiar? Proiectul de țară este zavistia și birocratizarea administrației care a blocat orice inițiativă bună de dezvoltare. Să fie oare intenționată

Cultura română și dimensiunea sa istorică națională

Ioan Aurel Pop

La 8 februarie 2018, președinta Coaliției pentru educație trăgea iarăși, prin mijloacele de difuzare în masă, un semnal de alarmă: „40 la sută din generațiile viitoare, din cei care vin din urmă și trebuie să susțină România din punct de vedere economic, social, cultural și politic, sunt analfabeți social și funcțional, adică vor fi un balast în viitor și nu un activ, ca acum, pentru piața muncii, pentru business, pentru economie, pentru România. Ce înseamnă analfabet social și funcțional? Nu pot înțelege, nu pot exprima, nu pot explica ceea ce citesc, nu pot face mai mult decât operațiuni simple, mecanice, fizice”. Oare este posibil ca România contemporană să se afle tocmai într-o astfel de situație? Și dacă este așa sau aproape așa, cum se va fi ajuns aici? În ce raport se află acest „analfabetism social și funcțional” cu ceea ce numim îndeobște cultură?

S-au dat, de-a lungul timpului, numeroase definiții ale culturii, fără să se cadă de acord asupra uneia general acceptate. Sub aspect etimologic, cuvântul cultură este latinesc. Verbul latin colo, -ere, colui, cultum are accepțiuni destul de variate: a cultiva (pământul), a locui, a împodobi, a îngriji, a ocroti, a îndrăgi, a-i cinste pe zei etc. Cultura spirituală (intelectuală) de grup, însă, este un concept mai bine circumscris și acesta se referă, cred, la ansamblul manifestărilor spirituale ale unei comunități, concretizate în creații și realizate, de regulă, în instituții. Cultura aceasta spirituală s-a făurit de-a lungul istoriei și se făurește și acum, sub ochii noștri. Ea este, prin urmare, o moștenire, transmisă deopotrivă prin memoria individuală și prin memoria colectivă, dezvoltată mereu. Nimeni nu poate elabora o creație spirituală – oricât talent ar avea – dacă nu este depozitarul acestei moșteniri, dacă nu a asimilat valorile culturale anterioare, dacă nu are o anumită forma mentis alcătuită prin educație, transmisă dinspre trecut. Dar nu este menirea mea aici să vorbesc despre cultura individuală, ci despre cultura acelei comunități umane care se

cheamă națiune și, în primul rând, despre cultura națională românească. Această cultură a românilor ca națiune nu are niciun înțeles fără componenta sa istorică, iar lipsirea ei de dimensiune istorică este un act iresponsabil.

De regulă, azi există o reticență bine întreținută față de trecut (și, implicit, față de istorie), repudiat prin mijlocirea a cel puțin două motivații: 1. Trecutul este mort și, prin urmare, el nu prezintă nicio importanță în „competiția” sa cu prezentul și, mai ales, cu viitorul; oamenii și grupurile de oameni trebuie să se ocupe, așadar, de ceea ce este și de ceea ce va fi. 2. Trecutul este incognoscibil, fiind definitiv îngropat în uitare. Trecutul nu poate fi reconstituit în funcție de criteriul adevărului, fiindcă adevărul nu există. Trăim în epoca post-adevărului și suntem, astfel, liberi să ne construim/ inventăm fiecare propriile „adevăruri”, în funcție de nevoi, sensibilități, gusturi, interese, comenzi sociale, pregătire etc. Repudierea componentei istorice din societățile contemporane, inclusiv din România, este vizibilă în toate domeniile, dar ceea ce ne interesează aici este consecința acestui fenomen asupra culturii.

Primele noțiuni de cultură națională se dobândesc în anii fragezi de viață, în familie și se sistematizează și desăvârșesc apoi în școală, prin educația organizată. Una dintre cele mai importante instituții de cultură este școala și orice capitol important de istoria culturii unui popor începe cu învățământul. Toate disciplinele școlare contribuie la formarea culturii individuale și a conceptului de cultură în general, în mințile tinere. Creațiile care ne-au precedat au fost clasificate – cel puțin de la Renaștere încoace – în filosofice, istorice (istoriografice), teologice (religioase), beletristice, juridice, științifice, artistice, medicale etc. iar de atunci încoace aceste forme de creație s-au tot diversificat și perfecționat. În lumea contemporană, creația din domeniile științelor exacte, ale naturii și tehnice este considerată, de către mulți exegeți, drept cea mai importantă parte a culturii. În timpurile revoluate nu a fost însă așa, de aceea moștenirea culturală a omenirii și a națiunii se transmite, în primul rând, în

școală, prin discipline ca limba și literatura română, limbi și literaturi străine, istorie, limba și literatura latină, filosofie, religie, geografie etc. Niciuna dintre aceste discipline nu se poate studia și înțelege în afara componentei sale istorice. Spre exemplu, între primele națiuni care trebuie însușite la literatura română se află succesiunea și definirea curentelor cultural-literare, iar faptul este verificat cel puțin din secolul al XVIII-lea încoace, secol în care elitele credeau că prin cultură se poate ajunge la libertate. Am văzut relativ recent că, în programele școlare, aproape orice referință istorică din studiul literaturii este eliminată, iar creațiile sunt abordate pe teme mari, generoase, dar neadecvate înțelegerii elevilor.

Astfel, la tema iubirii, se exemplifică prin Iliada, Dante, Eminescu, Shakespeare, Mircea Cărtărescu, Mircea Eliade și Camil Petrescu, la romanul social prin „Ciocoi vechi și noi” și prin „Răscoala”, la literatura religioasă prin Dosoftei și Arghezi, la literatura istorică prin Grigore Ureche, Walter Scott, Costache Negruzzi și Maurice Druon etc. Firește, nimeni nu mai citește operele literare respective în întregime, ci profesorii și elevii se mulțumesc cu „povestiri” despre aceste opere, cu pastişe, cu reproducerea unor comentarii ale altora și, rar, cu fragmente din lucrările în cauză. De aceea, asistând la ore în școli, mi-a fost dat să aud în anii din urmă întrebări și remarci de genul: „De ce scrie Nicolae Filimon așa de naiv în comparație cu Mircea Eliade?”, „De ce să-l mai studiem pe Dimitrie Cantemir din moment ce Nicolae Iorga a scris mai bine despre aceleași teme?”, „Ce rost mai are azi Alecsandri, care este clar inferior lui Nichita Stănescu?” etc.

Disciplina numită „Istorie” – atât cât mai există ea în școală, la dimensiunea unei ore pe săptămână – abordează tot „teme mari”, reluate la nivel superior (după cum ni se spune) în fiecare clasă următoare. De exemplu, se compară revoluțiile din epoca modernă și contemporană, de la Revoluția Engleză din secolul al XVII-lea până la Revoluția Română de la 1989. La fel se întâmplă cu războaiele sau conflictele armate, de la Războiul Troian până la Războiul

celor Două Roze (într-o primă etapă) sau de la Războaiele Napoleoniene la Al Doilea Război Mondial (în altă etapă). Astfel, unii elevi pot învăța câte ceva despre Napoleon Bonaparte înainte de a ști date despre Marea Revoluție Franceză, care l-a produs pe Napoleon. În urma unei lecții de acest fel – de altfel, judicios predate de profesor – privind organizarea conflictelor din Antichitate până azi (adică de la catapultă până la metodele digitale de luptă) am auzit o întrebare stupefiantă: „Oare Iulius Caesar era un om deștept, din moment ce nu-și stabila strategia de luptă la calculator și din moment ce nu comunica prin e-mail?”. Despre Evul Mediu „întunecat” ce să mai spun? Mințile tinere se dezorientează complet când află că universitățile sunt o „invenție” tocmai a „barbariei medievale” sau când văd că, în scriptoriile mănăstirilor, călugării trudiatori au copiat manuscrisele întregii înțelepciuni antice și le-au păstrat ca pe odoare de preț pentru viitorime.

Cum s-a putut ajunge la asemenea aberații educaționale? Evident, prin eliminarea dimensiunii istorice din studiul moștenirii culturale a umanității și a națiunii. Elevii nu mai știu și nu mai trebuie să știe ce a fost clasicismul greco-latin, care a precedat literatura cavalească a Evului Mediu, nici ce este umanismul sau raționalismul, nici cărui secol îi aparține romantismul și nici cum s-a manifestat iluminismul. Am făcut experimentul neinspirat de a-i pune pe studenții mei din anul I să așeze în ordine cronologică câteva curente cultural-literare, anume iluminism, romantism, simbolism (plasate de mine aleatoriu), spunându-le că s-au manifestat în trei secole succesive. Marea majoritate au fost complet neștiutori, iar unii mi-au spus că nici nu-și obosesc mintea, fiindcă pot să caute pe telefon dacă au nevoie. Alții, mai versați în formele de comunicare actuale, au pretins că împărțirea aceasta vetustă pe curente culturale, literare, de idei este o convenție umană și că lumea trebuie studiată și cunoscută global, pieptiș, fără bariere și fără domenii. I-am întrebat atunci despre universalismul titanilor Renașterii sau despre enciclopedismul din Secolul Luminilor și mi-au cerut voie

să caute pe Google.

În aceste condiții, cum să mai îndrăznești să întrebi ceva despre lipsa de informații din manuale privind umanismul românesc, cronicarii, Dosoftei, Varlaam, Ienăchiță Văcărescu și Sadoveanu, Coșbuc și Goga și chiar Topârceanu și Minulescu? Ți se sugerează ori ți se spune clar – după punerea unor asemenea întrebări – că ești depășit de vreme, bătrân, nostalgic sau, mai rău, naționalist și xenofob. Prin astfel de concepții ale noilor „propagandiști”, tinerii ajung la un nivel minim de cunoștințe de cultură generală și de cultură națională, nivel care nu-i ajută deloc să se orienteze în lumea contemporană. De aceea, se duc, de exemplu, la Roma și te cred dacă le spui că Michelangelo a făcut Capela Sixtină la 1300, animat de concepții iluministe! Astfel, prin eliminarea componentei spirituale a educației, ne trezim cu promoții animate doar de aspectul material, de câștigul bănesc, de competiția după cât mai multe averi. Campaniile de denigrare a educației (școlii) și a instituției bisericesti conduc în aceeași direcție de repudiare a valorilor culturale.

- continuare pagina a 4 a -

Cultura română și dimensiunea sa istorică națională

- continuare din pagina 4 a -

Să ne înțelegem bine: toate acestea nu înseamnă deloc că acești tineri au un nivel scăzut de inteligență sau că sunt mai puțin capabili decât alte generații, din trecut; dimpotrivă, sunt convins că au abilități mult mai bune și potențial mult mai ridicat decât odinioară. Numai că, fiind unilateral și nepotrivit educați, după precepte așazis moderne, dar falimentare, ajung victime sigure ale celor care dirijează actualmente comunicarea. Principiul conform căruia elevii nu trebuie să memoreze totul, adică să-și însușească mecanic ceea ce-i învață alții, este unul corect, în esență. Dar de aici și până la a nu memora nimic sau aproape nimic este o mare deosebire!

stă educatori care cred (și aplică în practică această convingere) că dacă elevii învață azi cum să lucreze la computer, dacă știu (eventual) cum se deschidă o afacere, cum să mănânce sănătos, cum să-și dezvolte anumite grupuri de mușchi sau cum să practice metodele contraceptive, atunci ei nu mai trebuie sau nu mai pot să știe și conjugarea verbelor neregulate, să învețe versuri, să înțeleagă pictura murală a Voronețului, să explice noțiunile de „horă” și de „doină” sau să știe „pe de rost” unde se află Pietrosul Călimanilor. Este aceasta, probabil, o gândire de tip digital: memoria tinerilor, ca și memoria calculatorului, este limitată (că doar nimic nu este infinit pe lumea asta pământescă!) și atunci de ce să le-o ocupăm cu „vechituri”, cu aspecte „revolute”, cu „balast” și să-i lăsăm neadaptati la epoca Facebook-ului, a Instagram-ului sau a WhatsApp-ului?

Toate bune și frumoase, dacă ar fi așa, dar nu este, fiindcă mintea omului nu funcționează pe principii digitale, mintea omenească nu este un computer. Capacitatea noastră de memorare este, practic, nelimitată, iar nefolosirea acestei capacități devine, în anii din urmă, un pericol social. Nedotarea creierului uman cu noțiuni de cultură istorică precum cele menționate mai sus îl transformă pe om într-un ogor fertil necultivat. Încă din vechime, câmpurile cultivate intens cu anumite plante erau lăsate după un timp să „se odihnească”,

erau lăsate „în pârlă” sau „în moină”, dar numai cu un scop: ca să poată produce apoi mai mult și mai bine ulterior! Dacă însă noi, în perioada celor 12 ani de studii elementare și secundare, îi lăsăm pe elevi să „se odihnească” și nu le inoculăm deloc sau aproape deloc cultură (experiența culturală a națiunii și a omenirii, moștenirea generațiilor care ne-au precedat) îi lăsăm complet de izbeliște, îi lăsăm pradă celor mai dureroase și per-

de Harry Potter, de Războiul Stelelor, de Stăpânul Inelelor ori de felurite droguri. Nu este rău deloc, evident, că știu aceste lucruri despre lumea care-i înconjoară, dar este greșit să fie privați programatic din zestrea lor mentală de moștenirea culturală a omenirii.

Necultivarea memoriei – individuale și colective – este rețeta sigură pentru limitarea inteligenței oamenilor. Un om neinformați crede mult mai ușor o știre din mass-media, iar astăzi

Faulkner: „Trecutul nu este mort. Nici măcar nu este trecut”. Prin urmare, dacă ne propunem să ignorăm trecutul, ne decidem să ignorăm sau să punem între paranteze viața însăși.

Este drept că noi, oamenii, nu stăpânim adevărul absolut, dar de aici și până la campania de discreditare a adevărului nostru, omenesc și pământean, este o mare diferență. Adevărul-echivalență (acela care tinde să suprapună perfect discursul

sau de George Washington, ci de creatorii noștri de valori, de Ulpia Traiana, de Densuș și de Șurdești, de „Balada” lui Porumbescu și de Victor Babeș, de un contemporan român al lui Lamartine sau despre constructorul Podului de la Cernavoda. Cei mai mulți vor tăcea în fața unor astfel de întrebări sau vor spune – în păcatoasa tradiție românească – că nu avem nimic, că nu am creat nimic și că nu reprezentăm nimic. Ne complăcem uneori în această ieftină filosofie a nimicniciei, autoflagelându-ne cu pasiune. Noi nu suntem, firește, creatorii culturii universale, dar fără noi (ca și fără ceilalți), cu siguranță, cultura lumii ar fi mai săracă. Cultura românească, învățată la școală din perspectivă istorică – ca să nu mai auzim oameni spunând că Eminescu sau Coșbuc nu au scris ca Jacques Prévert sau ca Edgar Allan Poe – ar putea fi salvarea noastră, salvarea minților noastre, dar și calea de a înțelege universalitatea. Cultura lumii – dacă există – este formată din toate culturile naționale și regionale. Ca români, vorbitori de limbă română, ca să-l receptăm pe Goethe într-o bună traducere românească, trebuie să-l pătrundem pe Eminescu, fără de care am fi cu toții mult mai labili sau nici nu am mai fi. De aceea, este bine să veghem aici, la Academia România, ca noi, românii, să nu uităm niciodată „să ne cuprindem de acel farmec sfânt”, așa cum ne îndeamnă, din veșnicie, Eminescu.

Las pentru un alt prilej critica acelor opinii care neagă valoarea culturilor naționale în general și a culturii naționale românești, în special.

iculoase experiențe și experimente.

Mulți spun că nu știu, fiindcă au uitat. Este cel mai adesea fals: ca să uiți, trebuie mai întâi să ai din ce uita. Se spune că – în chip paradoxal – cultura generală este ceea ce-ți rămâne în memorie după ce ai uitat ceea ce ai învățat în școală!

Azi nu sunt ignorate doar domeniile de cunoaștere precum istoria, istoria literară și culturală, istoria dreptului sau etnografia ori geografia, ci și istoria matematicii, fizicii sau chimiei, istoria medicinei, istoria tehnicii. Vă rog să întrebați un tânăr care sunt mecanismele simple din fizică, sau când a trăit Newton, sau ce este un postulat, sau când a fost inventat motorul cu ardere internă, sau cum, când și de ce s-a ajuns la vaccinuri. Tinerii nu știu din capul lor dacă pelagra, scorbutul sau poliomielite sunt boli ori nume de ciuperci exotice (nici cum au fost salvate în lume, în ultimele două secole, să zicem, prin vaccinare, sute de milioane de oameni). Nu știu ce/ cine este „Făt-Frumos din lacrimă”, nu mai știu ce să creadă despre Mihai Viteazul, despre Bălcescu și Kogălniceanu, dar știu sigur de Pokemoni,

se manifestă, în peisajul cotidian, adevărați specialiști în „știri false” (fake news), adică în dezinformare. Cum să poți distinge între adevăr și minciună, dacă nu ai înmagazinate în mintea ta cunoștințele de bază despre lumea aceasta, ca să poți compara? Ca să compari ce afli cu ce știi, este nevoie să știi! Prin urmare, nealimentarea memoriei umane cu date culturale pregătește ademenirea ușoară a publicului spre direcții dorite de comunicatorii interesați. Nu digitalizarea este cauza acestei orientări contemporane – despre care am mai scris și am fost rău înțeles de unii – ci plonjarea în epoca Facebook fără pregătirea necesară, iar pregătirea înseamnă cultură, înseamnă cunoștințe despre societate, despre experiența de viață a poporului tău și a omenirii. Revin la afirmațiile de la început, ca să închei.

Este o mare eroare să credem și să-i convingem și pe tineri că trecutul este mort. Trecutul este viața noastră în care se concentrează toată viața celor care ne-au precedat. În noi se sintetizează tot prezentul oamenilor care au trăit în trecut. Să ne reamintim unul dintre cele mai renumite citate ale lui

nostru cu realitatea descrisă) poate să fie o iluzie, dar atunci post-adevărul/adevărul-semnificație (adevărul fiecăruia, după împrejurări și interese) este o iluzie și mai mare, o șarlatanie frumos ambalată. Nu sunt mai multe adevăruri – cum încearcă să ne convingă unii „exegeți” – ci există doar adevăr relativ, la care ajungem în măsura în care putem, noi, oamenii, dacă facem eforturi în acest sens. Adevărul nostru, chiar dacă nu este imuabil, există și este cu atât mai fascinant. Ce poate fi mai tulburător decât căutarea adevărului omenește posibil și valabil într-o anumită etapă a cunoașterii?

Prin urmare, chiar dacă adevărul este relativ, dar el rămâne adevăr. Iar adevărul nostru se află în legătură cu valorile noastre. Avem un creator de talia lui Eminescu și ne dezicem uneori de el, avem o sărbătoare a culturii naționale și ne rușinăm de ea, dacă nu de substantivul „cultură”, atunci de adjectivul „națională”, ca și cum ar fi ciumat. Deocamdată însă – până la reușita deplină a globalizării – un străin venit spre noi nu ne va întreba de Sofocle, de Rabelais, de Michelangelo

România, a cui vei fi tu oare în tristul tău suspin prin vremuri?...

Cezar Adonis
Mihalache

Noile modificări aduse legii învățământului sunt catastrofale... Și denotă că și această lege a rămas în esență doar un suport pentru impunerea drepturilor celorlalți și restrângerea, pas cu pas, nu a drepturilor, că pe acestea nu le mai avem de multă vreme, ci a „facilităților” pe care ni le mai lăsasera guvernării. Am acceptat să fim tratați nu ca o majoritate, ci sub forma unor străini în propria lor țară, iar mâine-poimâine ni se va spune că noi suntem „venetici” aici, iar de la repudiul non-correctness „Afară cu ungurii din țară!”, o să ni se strige nouă „Marș!”. Sau marș vom traduce noi din „pașapoartele” pe care le vom primi la ieșirea din țară...

Și am ajuns aici pentru că noi am acceptat aceste lucruri... Și nu am păzit nici măcar rostul pentru națiune a uneia dintre cele mai importante mijloace în prezervarea identității, a istoriei, a culturii, a limbii: Legea învățământului. Chiar dacă am știut ca ea va fi mereu folosită pentru strecurarea (apoi impunerea) unor modificări care să ducă la

enclavizarea, întâi culturală (sub numele „nepretențios”, european chiar, de „multiculturalitate”), apoi educațional, lingvistic și, din aproape în aproape, sfărâmând fundament cu fundament, o federalizare „in situ” a întregii țări.

Acum prin alte modificări la o lege menită a

ne crește educați și luminați copiii, căci un popor luminat nu vrea, nu visează, nu năzuiește, ci impune să fie liber, nu?! , practic nu doar maghiara devine o a doua limbă oficială, ci oricare altă limbă de pe glob. O „multilingvizare” (!) în care singura absentă va fi chiar limba noastră.

Iar parșivitatea celor ce au strecurat aceste modificări vine mai ales din „viziunea” a ceea ce se v-a derula de la sine într-un drept a priori pentru oricare minoritar, nu neapărat minoritate. Căci să oblige universitățile să asigure examene de admitere în limba

în care a studiat un candidat nu constituie decât mușcătura de omidă a ticăloșiei. Viermele ce (ne) va mistui pe de-a întregul va „crește” abia după acest „pas”. Pentru că doar acum legea nu prevede, ar fi bătut la ochi, dar ce se va întâmpla cu acei candidați admiși pe limbile lor de „suflet”? Ev-

ident, o singură sesizare la avocatul Poporului, la CNCD, o singură reclamație, nu a neconstituționalității de acum a legii, ci a obligației de a extinde „constituționalitatea” ei multi-minoritar-lingvistică și după admitere, va fi suficientă pentru a „corecta” legea.

Un singur minoritar maghiar la fiecare universitate de stat ori privată, un singur examen în limba acestuia, ceea ce nu ar fi un cap de țară, la nivel organizatoric, iar apoi va fi reclamată obligația acelor instituții de asigura și pro-

gramele de studiu în limba în care a fost susținut examenul de admitere... Și așa vom porni la vale printr-un alt bulgăre la care am pus și noi umărul...

Ar fi fost într-adevăr simplu ca legea să prevadă că examenul de admitere poate fi asigurat de către universitate în limba minoritarului, dar programul de educație se va desfășura doar în limba română. Nu ar mai avut rost însă modificările de acum, Pentru că interesul este generalizarea oricărei alte limbi în România.

Iar dacă legea încalcă violent autonomia universitară prin impunerea obligației ca instituțiile să asigure examenul de admitere în alte limbi (în loc de firescul „poate organiza”), tot ea aduce în prim plan și moralitatea... rectorilor. Mai importantă, pentru starea la care am ajuns acum ca națiune, căci, așa cum sunt profesorii (dascăli cu har și vocație sau simplii răsfoitori de cataloage) tot așa va fi și poporul... Astfel, Legea le dă ocazia rectorilor de a-și face acele chipuri în lutul dinastiei profesionale, prin eliminarea numărului maxim de mandate. Și va fi de văzut câți dintre rectori vor pune mai presus Universitatea, autonomia universitară, principiile și

moralitatea, și vor reclama „la pachet” porcăriile aduse noi legi, și câți, pentru murirea lor în iluzoria impresie a nemuririi ca nume pe o etichetă vor privi „discret” în altă parte...

Acum legea va merge la promulgare... Iar o altă consecință a indiferenței noastre este aceea că nici măcar nu mai putem satiriza pe marginea „limbii” în care va fi ea promulgată (ori retrimisă la reexaminare) de către Klaus Iohannis, ci doar a unui dacă devenit înlocuitor al oricărui idiom nativ al majorității noastre...

P.S. (la o țară...):

La toate acestea se adaugă și prevederile dăncilizate ale Codului Administrativ, pe care CCR le-a găsit ca fiind perfect constituționale, care permit autorităților locale să utilizeze limbile minorităților și în cazul în care nu este atinsă ponderea de peste 20 la sută de reprezentare, fiind înlocuită și sintagma „bilingv” cu enunțul extrem de permisiv „în limba română și în limba minorităților”...

Criză de sistem...

individuală imediată și de pensiile speciale. Generalii de securitate care manevrează uneori președintele sau parlamentul sunt preocupați prea mult de scăderea vârstei de pensionare la 45 de ani pentru ca banii obținuți din pensii speciale să le poată oferi o

viață de lux și vacanțe exotice. Restul românilor pot munci până la 70 de ani ca să mențină sistemul pensiilor speciale al acestei caste aproape medievale care are beneficii deasupra celorlalți cetățeni. Este România condusă de supra-structuri militarizate?

S-a dovedit că legea pensiilor speciale în parlament a fost o cacealma. S-au redus doar patru la sută din acestea, restul de 96 la

sută, ale militarilor, polițiștilor și securiștilor au rămas. Dar și cele patru procente ale magistraților vor fi anulate de curtea constituțională se pare? În acest context, cu o România împărțită pe caste privilegiate, în care largi categorii de cetățeni sunt

discriminați de o castă fără ca CNCD să se autoseizeze, tinerii nu mai întrevăd niciun viitor în țara noastră și pleacă pe capete în Occident.

Aproape jumătate dintre tinerii cu vârste cuprinse între 16 și 34 de ani și-au făcut deja planuri să plece din România spune, Dumitru Sandu, sociolog, director Centrul de Studii pentru Migrație. „Știm din sondajele realizate că

aproximativ jumătate dintre tinerii între 16 și 34 de ani au planuri de plecare în străinătate, planuri structurate. (...) Procentul celor care au intenții, de pe băncile facultății, de a pleca în străinătate este foarte apropiat de 47 – 48 la sută pe totalul tineret.

Mai mult, intențiile acestea sunt mai bine structurate în cazul celor care sunt în faza de licență, la cei de la master sau la doctorat, dat fiind faptul că cei care au avut intenții să plece, au plecat – procentul este mai mic”, a declarat Sandu. Tinerii spun că vor să plece din România pentru salariile mai mari practicate de companiile din străinătate.

Un studiu recent realizat de Eurostat arată că exodul tinerilor români nu se va opri prea curând dacă nu vor fi luate măsuri. Potrivit specialiștilor în domeniu, jumătate dintre tinerii cu vârste cuprinse între 16 și 34 de ani și-au făcut deja planuri să plece din România. România este pe primul loc la nivel european ca număr de tineri care locuiesc în afara țării. 600.000

de copii cu vârste cuprinse între 0 și 19 ani au plecat din România.

Țara noastră se stinge încet, iar factorii de răspundere nu iau nicio măsură economică și demografică pentru a reduce emigrarea și a crește natalitatea la fel ca în Polonia, Serbia sau Ungaria.

Țara noastră este prizonieră se pare a unui sistem militarizat, de castă sud-americană, fapt ce afectează procesul democratic, care vede numai propriul interes imediat, deși pe viitor muncitorii vietnamezi sau srilankezi nu le vor putea plăti pensiile speciale, vacanțele de lux și bunăstarea? Tinerii pleacă în străinătate, pensionarii speciali rămân, iar România se stinge încet? Cine va salva țara noastră de la faliment?

Proiectul de țară trebuie să fie reîntoarcerea Diasporei acasă și creșterea natalității, precum și de-structurarea unui sistem nedrept de pensii care nu se bazează pe contributivitatea reală.

Ionuț
Tene

Clasa politică și structurile statului nu reușesc să facă societatea românească atractivă pentru ca tinerii țării să rămână acasă și să nu plece în străinătate. Conform statisticilor în 2050 vor mai rămâne doar 12 milioane de români în țară, iar în 2080 vor mai fi pe aici circa 8 milioane de români, adică o minoritate în propria țară. Decalajul demografic și al forței de muncă va fi umplut de cei care vor veni la muncă din Asia. Anual deja România importă 40000 de muncitori străini, cifră care va crește dacă românii din Diaspora nu vor înțelege să se reîntoarcă din țară.

Peste 50 de ani urmașii diasporenilor români vor găsi o societate românească multietnică cu trăsături asiatice. Între timp, clasa conducătoare din România nu înțelege gravitatea situației.

Structurile politice, militare, cele secrete și magistratura sunt preocupate doar de bunăstarea